סיני

אבו רודס — המערב הפרוע

פעם הייתה זו סדום, לאחר מכן אילת. היום זו עיר־הנפט שעל שפת הסואץ — אבו־רודס

זהו המערב הפרוע של ישראל — עולם של כורים וקוחי־נפט, נהגים וזונות. עולם בלי משטרה, אבל עם חוק פרטי — אלים לפעמים — משלו. עולם בו הגברים חוגרים אקדח והנשים דוחפות את הכסף לתוך החזייה.

מדוח כתב „העולם הזה" ש־שהה 48 שעות מרתקות במקום:

המכונית נסעה במהירות של 140 קילו־מטר לשעה. ברור היה כי צבי נהנה מכל רגע של נסיעתו. מחסום שנראה באופק החל מתקרב במהירות. צבי הפעיל את הצופר וחלף במהירות מסחררת על פני המחסום ושומרו המחייך. „כאן אין שוט־רים ואין חוק," אומר צבי. „כאן אתה עושה מה שאתה רוצה."

כאן — זוהי סיני. לא סיני של מלחמות ומפעלי־תיירות. אלא סיני של גברים. גב־רים של ממש. גברים כמותם ידעו פעם אילת וסדום. גברים קשוחים שאינם ששים לקרבתו של איש חוק, ונשים הנהנות מ־חברתם של גברים אלה. ארץ אחרת. עולם אחר. אתה שוהה כאן יום אחד בלבד — וכבר הותרת אחריך את כל הזכור לך מלמעלה, מישראל המיושבת. ובעולם אחר זה אתה יכול למצוא היום מאות גברים שבחרו לחיות בו את חייהם. יגאל וצבי ודויד, ורבים אחרים.

עושים שמיכה — ומרביצים. מה הביא אותם לכאן? משיב צבי (25), הנמצא כאן כבר עשרים חודש: „מי שיש לו בעיות עם אשתו בצפון, מי שאוהב הרפת־קאות, מי שהסתבך עם־החוק. כאן אין משטרה ואין חוק. כאן שולט רק חוק אחד — חוק סיני. אתה בסדר — אתה המסתדר עם כולם. אתה לא בסדר — לא מקבלים אותך. ואז אין לך ברירה אלא לחזור לצפון. היות וכמעט כל אלה שבאו הנה, לא רוצים לחזור לצפון, הם משתדלים להיות בסדר. לפעמים פותרים בעיות ב־עזרת הידיים. עושים שמיכה ומרביצים. אבל היום כבר לא מקבלים את זה ברוח היו ידועות בתל־אביב. „איך אתן הגעתן הנה?"

„אמרו שכאן מרוויחים טוב. חוץ מזה כאן לא מכירים אותנו ואפשר לנוח ב־שקט מהמשטרה."

לא צריכים משטרה. המשטרה היא מושג בלתי אהוד על היושבים באבו־רודס. אומר צבי: „תסתכל מסביב. כולם כמעט מבוקשים. אתה רואה את שני אלה?" הוא מראה בניד ראש לעבר שני גברתנים ה־יושבים ליד הבר. „כל פעם שהם מגיעים לתל־אביב הם עושים חתיכת עבודה ו־חוזרים הנה למחרת. כאן בטוח. פה לא יחפשו אותם."

„מה השטח שלהם?"

„יהלומים. אבל אל תכתוב על זה. אנחנו לא צריכים כאן משטרה."

המועדון הוא מקום הבידור העיקרי של אנשי המקום לאחר שעות העבודה. אתה פותח את דלת הכניסה, ונדמה לך שאתה צופה בסרט של המערב הפרוע. עשן סיגריות סמיך וריח אלכוהול חריף. כאן אין לכסף כל ערך. המשכורת גבוהה, הכלכלה והשהות משולמים במלואם, והכסף הרב שהצטבר מנוצל ליין ונשים. האוכל והבידור הם חינם. „ביא תראה דבר מעניין," אומר צבי. „תראה את הבחורה הזו, איך היא משקה את הסקוטי. זהו מומחה מיכרות שהגיע למקום לפני שנתיים והחליט להישאר. שיכור כרוני. משתדל להימנע משתייה מופרזת אבל לא יכול. הוא מוכרח לשתות."

הסקוטי יושב בחולצה לבנה מופשלת שרוולים, אפו סמוק ושפמו שקוע בכוס ויסקי. מולו בקבוק ויסקי יקר ביותר מלא למחציתו. לידו יושבת נערה בעלת שיער שחור אסוף, ומעודדת אותו לשתות. „כשישתה עוד קצת," אומר צבי, „יוציא את חמת־החלילים שלו ויתחיל לנגן מנגי־נות סקוטיות."

וכך היה. ביל, הסקוטי השתיין, נעלם לדקותיים וחזר כשהוא נושא עימו חמת־חלילים סקוטי מקופל, שתיים־שלוש נשיפות גברתניות, והכלי המלא החל משמיע נעימות הרריות עצובות. ביל יצא לחצר הענקית והחל צועד כשהוא משמיע את הנעימות האופייניות לכלי זה. היה זה מחזה מוזר אי־שם בסיני, לחוף מפרץ סיאץ, צועד לו סקוטי שתוי ומנגן נעימות עממיות בחמת־חלילים.

כשחזר ביל לאחר שעה למועדון, היו עיניו אדומות. „הוא בוכה, כל פעם שהוא מנגן," מספר צבי. „מתגעגע כנראה. מי יודע?"

„ואתה לא מתגעגע?"

„אין לי למה."

המיבץ של זמירות. בליל שישי משנה המועדון את דמותו: בראש השולחן יושב אדם שהיה במשך שנים אחת ה־דמויות הידועות בארץ — אדם שהיה מלך, שהכל דיברו עליו אבל מעטים ידעו את זהותו. גבר בשנות החמישים, משופם, שזוף — יושב לו הפייטר הידוע, מנהל זימרות־שבת בראש השולחן, להנאתם של המסובים.

הזמירות הן הקשר היחיד של הנוכחים עם הבית הרחוק — שלרובם אינו בנמצא כבר שנים רבות. ההתלהבות נוצצת ב־עיני היושבים. שניים חובשים כיפות. מקדשים על וויסקי וברנדי צרפתי. „העיקר הכוונה," אומר צבי.

כאן מעשנים סיגריות מתוצרת־חוץ. הן זולות הרבה יותר מסיגריות מקומיות. חפיסת סיגריות בריטיות, מובחרות מ־סעודיה, עולה לירה עשרים. לא בעייה להשיג אותן. אתה נוסע למאהל בדווים במואדי פיראן או במואדי טייבה, רוכש. הסחורה מגיעה פעמיים־שלוש בשבוע מ־חופו המזרחי של חצי־האי סיני.

הסיגריות מהוות רק חלק זעיר מ־הברחות הענק, הכוללות חשיש ומוצרים אחרים המוצאים דרכם מסעודיה למצרים. לנתיב חזרה מוביל נעליים מתוצרת מצרית וסיגריות מצריות — קיליופטרה בפי ה־בדווים (קליאופטרה). אלה אינן נחטפות על־ידי הישראלים, פרט למספר מועט ה־נרכש כמזכרת לבית בישראל.

הבדווים, מלכי המבריחים, סיגלו עצמם במהירות לתנאים החדשים. החשיש החל מוצא דרכו גם לישראלים. הוא זול מאוד כאן, והכחר בו מתנהל בגלוי. שוטרים אין, וכל עוד שאינם מפריעים לסדר ה־ציבורי לא איכפת לאיש מה אתה עושה בחדר שלך.

„אני מת. זא קיים." הנהגים ה־מגיעים למקום בטריילרים הענקיים יב־אוטובוסים מסתכלים על הנעשה בעיניים מוקסמות. לגביהם מהווה נקודת המנוחה, לאחר הנהיגה המאומצת של שעות רבות — בחלקן בסוחו התותחים המצריים — עולם אחר. הם מביאים הנה פריסת שלום מישראל — חד סטרית. הם אינם חוזרים עם מספרי טלפון או כתובות. כפי ש־התבטא אחד המסובים סביב השולחן שעה שנשאל לשמו: „לא איכפת לי מה תכתוב — אבל שלא תזכיר את שמי. אני מת. אני לא קיים יותר בשביל השארמוטה שלי. תישכח ממני."

בחוץ לילה קר. ממול הים, מעבר לו מצרים. המלחמה קרובה כאן מאד. אבל גם רחוקה. לכאן ממש עוד לא הגיעה. לכאן מגיעות רק הידיעות והשמועות, והו מקבלות כאן משמעות אחרת לחלוטין. לא סתם שמות: „אתה זוכר את ה־בחורצ'יק שבא עם הדואר כל השבוע?" אומר מנחם לצבי. „הלך אתמול." הכל משתתקים.

עיתונים כמעט ואינם מגיעים לכאן. ה־חדשות מגיעות בדרך אחרת — מפי אלה שעשו אותן. הם מתקבלים כאן בכבוד מלכים. הגברים הקשוחים והנוקשים הופכים לשמר־טפים ללוחמים הצעירים המגיעים הנה לפעמים, מספלים בהם כבילדיהם, מאכילים אותם, מוכנים אף לפנות את מיטותיהם למענם: „בשבילם — הכל," אומר מנחם.

„הכל," מסכימים כל הנוכחים.

בית־מגורים באבו־רודס
בחצר — מזכרת מצרית

קופסת סיגריות מוברחת
יותר זול ממקומיות

פעם אהיה שחקנית

או סופרת

או מוסיקאית

או מרגלת בינלאומית

לפני שאת כובשת את הבמה בסערה, עליך ללמוד להיות שחקנית — זה ברור. הגיוני גם שיהיה לך קל יותר להיות אשה בוגרת ומלאת חן, אם תלמדי עכשו דברים מסוימים, כגון: עמידה נכונה, דבור נאות ונימוסים. קיימים גם דברים אחרים המקילים על הנשיות. טמפוני טמפקס, למשל. ההגנה ההיגיינית לשימוש פנימי, שפותחה ע"י רופא.
טמפוני טמפקס עשויים צמר גפן טהור. שפופרת ההחדרה, החלקה כמשי, מאפשרת הכנסתם בתנאים היגייניים וסילוקם הנוח. ידיך לעולם אינן נוגעות בטמפון. לא תצטרכי להבא חגורות, סיכות או תחבושות, המגבילות אותך בבחירת לבושך.
נסי את טמפוני טמפקס. הם אחד מאותם הדברים הקטנים, שעשויים להקל עליך להיות אשה מפורסמת.

טאמפונים
TAMPAX

הגנה סניטרית לשימוש פנימי

להשיג בבתי מרקחת ובתמרוקיות מובחרות. הסעיונות בקבלת דוגמאות וחומר הסברתי ישלחו 45 אג' בבולי דואר אל היבואנים אינווסט־אימפקס בע"מ, תל־אביב, רחוב ירמיהו 38